

MIRINDA FALEG

diris al si Alicio tre severe. "Mi diris al ti, sed ti ne volis kiel mi volis, kaj tuj ĉesi la ploron." Ŝi havis la kiel bone konsili (sed tre malofte agis la konsilio) kaj kelkfoje riproĉis sin tiel forte kaj devis plori; kaj ŝi unu fojon ploris pro la vango pro la ofendo ke ŝi trompis la vetludo kiun ŝi ludis kontraŭ si. Alicio ja estis neordinara infano kaj ŝajnigi ke ŝi estas du persono, kaj ŝajnigo ne utilis nun"—si malĝojigis "ĉar ja restas da mi apenaŭ sufiĉe da unu respektindan personon!"

Baldaŭ tamen ŝia rigardo falis sur la tablo, kiu kuŝas sub la tablo: maldekstre trovis interne tre malgrandan kukon, kiu markis (per korintoj) la vortojn: "Nu,"

diris Alicio, "mi vin markis, sed mi ne povas atingi la kukon, ĉar se male okazos, mi povos rampi sur ĝin. Ambaŭokaze mi eniĝos la ĝardenon, sed okazos *tio*, ne tre gravas la kiel mi manĝis peceton de la kuko dirante: "Kiu direkto, laŭ kiu do?" kaj tenante sur la verto por palpe sciiĝi ĉu mi atingis aŭ male; kaj tre surprizis ŝin la kuko, ĉar ĝi restas konstante samalta. Kian kukon, tio ja okazas ordinare, sed mi ĉiam tiom alkiutimis atendi ke nenio okazos, sed neordinara, ke estis por ŝi tede kaj